

Na ceste rozprávkovým lesom

alebo vodníčenie a vilovanie pri vyschnutej studničke

Kostýmy sme si tradične boli prevziať u riaditeľky MsKS už vo štvrtok. O šiestnástej prišli ku nám baby masky próbovať. Mirka Šalgová sa hlásila robiť sexy vodníčku, jej sestra Veronika s kamarátkou Vladkou Kopálovou víly. O 18. prišli na próbu Miška so sestrou Dášou. Miška sa navliekla do žabiakovej „kože“, Dáške sme odporúčali robiť starú vodníčku. Strapatá parochňa jej sedela k vlasom a šaty, pôvodne šité pred rokom pre „pani Maricu“ na Bahnú, sa konečne využili! Ako pečiatkári sa ozvali iba Emil a Jožko, mladý Tiborko sa hlásil za vodníka (aj keď išiel poobede pozrieť kamarátovi na svadbu). Nakoľko na sobotu predpovedali pomerne chladno, dokonca i dážď, takže sme stále trpeli, že bude cesta odložená, rozhodli sme sa zažabiť sliz (pitná voda ochutená zeleným kivi sirupom a zafarbená na zeleno potravinovou farbou) nebudeme podávať. Aj tak nás je málo...

V sobotu ráno sme cisternu s vodou (ktorú som vybavovala až s námestníkom TSM) predbehli za brodzianskym mostom. Len čo sme prišli na stanovište – k studničke, ako prvé sme fúkali bazéniky (aj ten úplne nový, ktorý som deň predtým kúpila pre Matejka a teraz sme išli na Cestu pokrstiť). Traktor s vodou musel pár minút čakať. Napustenie vody „hasičskými“ hadicami zvládol Ďuri... Ved' nemôžeme predsa robiť vodníkovu studničku bez vody! Prameň s rezervoárom vyschol! Už polroka, od septembra nevypadla z neho ani kvapka! Nikto ani z dospelých si nepamätá, aby zdroj pitnej vody pre bývalú Ondrej chatu vyschol... Do 10. hodiny sme mali vyzdobené stanovište stužkami z krepového papiera a balónikmi, masky boli oblečené, namaľované, už sa doťahovali len detaily. Rozdeľovali sme si úlohy, scenár a každý dostal svoj okruh povinností. Tá základná a najdôležitejšia bola: tri hodiny sa vydržať usmievať na deti, rozprávať sa s nimi, hrať, venovať sa im najlepšie, ako len dokážeme. Vodník Tiborko s vilou Veronikou volali deti, aby čistili jazierko od toho, čo do neho nepatrí (papieriky, ale aj kľúče od bicykla...), Vladka väčšinou volala deti, aby prišli pokropiť krhličkou studničku, aby ju oživil, aby sa prebrala k životu, Mirka s deťmi polievala ružičku, Ala okrem iného maľovala kvapku vody (aby vedeli, že boli u vodníka, alebo slzičku, aby vedeli, že nám je smutno za vyschnutou studničkou...), neskôr (keď minula dve vysúvacie tušky z Oriflame) sa špecializovala na väčšie deti, ktoré vodou z rozprašovača triafali do balóna. A táto nová disciplína, ako aj environmentálny moment pri vodníkovej studničke, mali úspech. (Nabudúce vraj kúpime aj bublifuk pre menšie deti.) Miška s Dášou „strašili“ deti už pri výjazde na cestu, boli viaceré, ktoré sa dobre zamaskovanej Dášky báli a plakali. Ďuri bol bodygard - strážil auto a veci okolo pred nájazdom počernej omladiny (už máme s tým dlhoročné skúsenosti), Peťo bolo hlavný zásobovač - plnil vilam košíky napolitánkami, ja som fotila, usmerňovala davy k jazierkám a nabádala deti, aby pomáhali vodníkovi vyčistiť studničku od toho, čo do neho nepatrí. Mali sme sa čo oháňať... Vraj bolo až tritisíc ľudí!!! Aj tak je to len polovica, čo býva, keď je teplo a slniečkovo.

Až, keď sme videli, že davy rednú a z kopca zliezli už aj čerti s kotlom, až potom sme začali baliť aj my. Napriek tomu, že deti s rodičmi sa zastavovali pri nás aj pri ceste domov. Všetci sme boli spokojní až keď sme sa odmaskovali, poskladali kostýmy a odniesli na organizačný štáb, od ktorého sme dostali pre jedenásť unavených ľudí osem rezňov v chlebe. Vraj viac masiek sme predsa na stanovišti nemali. Nuž, ono by ich malo byť viac na to, aby sa každému dieťaťu ušla aspoň jedna milá veta od rozprávkovej bytosti, aby sa mu aspoň chvíľku mohla venovať. Pri takom návale detí to však nebolo možné. Lebo: Ak rátame, že z troch tisícok bola polovica detí, za tri hodiny je to priemerne päťsto za hodinu, za minútu je to osem detí, to znamená, že každému dieťaťu sa mohli dobrovoľníci na stanovišti venovať len sedem sekúnd!!! Preto je väčší počet dobrovoľníkov na stanovišti nevyhnutný, aby sme mali čas niečím deti zaujať!

Žiaľ, boli však aj takí rodičia, čo prišli na stanovište otrávení a prvé hľadali lízatko a pečiatku. Rozprávkové bytosti ich nezaujímali, ani nemali záujem deti ku nim zaviesť. A takých bolo naozaj veľa. Vrelo by som odporúčala raz na takéto stanovište postaviť štatistických pracovníkov a psychológov, ktorí by mohli vyhodnocovať, ako rodičia idú deťom príkladom, ako sa im venujú, obetujú, ako sa snažia spoločne s deťmi fantazírovať. Nuž, horko ťažko by sme zaplakali nad výsledkami našej spoločnosti...

Naša misia splnila svoj cieľ do bodky.

Mne osobne sa dobre spalo. A snívalo o obetavých dobrovoľníkoch, ktorý aspoň raz do roka venujú jednu sobotu tým najmenším. A o dobrých kamarátoch, ktorí nesklamú.

Ďakujem všetkým.

Ala